

N AGRADE I PRIZNANJA HRVATSKOG ETNOLOŠKOG DRUŠTVA U 2016. GODINI

Nagrada “Milovan Gavazzi” za životno djelo dodijeljena je Jani Mihalić i mr. sc. Miroslavi Hadžihusejnović-Valašek

Jana Mihalić diplomirana je etnologinja i profesorica njemačkog jezika. Od 1993. do 2015. godine radila je kao kustosica, viša kustosica i voditeljica Etnografskog odjela Gradskog muzeja Karlovac. Kao iskusna terenska istraživačica karijeru posvećuje proučavanju i komuniciranju tema iz tekstilnog rukotvorstva i odijevanja na širem karlovačkom području. Ostvaruje zapažene rezultate kao autorica mnogobrojnih izložbi, kataloga, stručnih radova i monografija.

U Gradskom muzeju Karlovac zatiče je nezavidna situacija uzrokovana karlovačkom ratnom svakodnevicom te činjenicom kako su čuvaonice Etnografskog odjela izvan dosega, u okupiranom karlovačkom predgrađu Kamenskom. Unatoč neizvjesnoj budućnosti, Jana Mihalić odlučuje stvoriti novi fundus te počinje s opsežnim terenskim istraživanjima i prikupljanjem građe na temelju kojih nastaju njezine prve izložbe. Kao angažirani muzealac radi s prognanicama u turobnim uvjetima karlovačkog prognaničkog naselja na Gazi, koje potiče na izradu replika nošnji s okupiranog područja županije te konzervira i otkupljuje rijetke spašene komade. Netom nakon oslobođenja Kamenskog Jana Mihalić na zgarištu čuvaonice Etnografskog odjela zatiče nekadašnji fundus u dramatičnom stanju. Pokreće akciju spašavanja preostalih predmeta te na još uvijek nesigurnom i gusto miniranom području organizira odvoz građe. U suradnji s restauratoricom Dorom Kušan pokreće opsežan postupak restauracije koji traje godinama. Unatoč spašavanju predmeta, ostaje problem njihove identifikacije i povezivanja jedinica građe s primarnom muzejskom dokumentacijom. Determinaciji i otpisu predmeta, tom nezahvalnom i “nevidljivom” zadatku Jana Mihalić posvećuje više od petnaest godine svoje karijere, pritom ne zanemarujući terenska istraživanja, izložbenu djelatnost i produkciju znanstveno-stručnih tekstova od kojih je posebno značajna monografija *Narodna nošnja u okolici Karlovca* (2004.).

Pod vodstvom Jane Mihalić Etnografski odjel Gradskog muzeja Karlovac uspješno provodi projekt digitalizacije muzejske građe, što u rekordnom roku rezultira uvrštenjem zbirke u Registar kulturnih dobara pri Ministarstvu kulture. Uz činjenicu da je ostavila čvrste i zdrave temelje za daljnji rast i razvoj muzejskih zbirki Etnografskog odjela, u nekoliko zadnjih godina svoje muzejske karijere bavi se dopunom višegodišnjih terenskih istraživanja i publiciranjem rezultata u okviru edicije *Katalozi*

i monografije Gradskog muzeja Karlovac, pa tako nastaju studije *Glavni rubac, zagnetno pokrivalo u tradicijskom ženskom oglavlju* (2009.), *Novi život drevnog umijeća: obnova pletenja na lučnom okviru u selu Trg kraj Ozlja* (2013.) i *Iz pokupske baštine: nošnja Rečice, Šišljavića i Skakavca* (2015.). Spomenute studije nisu jedini rezultat njezine suradnje s lokalnim zajednicama na širem karlovačkom području. Nesebično pomaže brojnim KUD-ovima i raznim društvima baštinskog predznaka kod rekonstruiranja i konzervacije, ali i scenske primjene te kontekstualizacije narodne nošnje. Dugogodišnja je članica žirija Karlovačke smotre izvornog folklor. Dugi niz godina surađuje s Odsjekom za etnologiju i kulturnu antropologiju Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu kao mentorica studentima etnologije karlovačkog područja u obavljanju stručne prakse u Gradskom muzeju Karlovac.

Jana Mihalić je etnologinja starog kova, svoja istraživanja bazira na kulturnopovijesnoj metodi, ali pritom ne propušta prikazati i problematizirati suvremene aspekte istraživane teme. Njezin pristup istraživanoj temi je temeljit, detaljan i precizan, te u konačnici rezultira izložbama i publikacijama beskompromisne kvalitete koje su pristupačne širokoj publici. (iz teksta obrazloženja Matije Dronjića)

Mr. sc. Miroslava Hadžihusejnović-Valašek, nakon dugogodišnjega pedagoškog rada kao profesorica glazbe u osnovnim školama u Osijeku i Kupljenovu, te na Pedagoškoj akademiji odnosno Pedagoškom fakultetu u Osijeku, magistrirala je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu (1990.). Uz pedagoški rad posvećuje se znanstvenom i terenskom istraživanju slavonske folklorne glazbe. Izrazito primijenjenim etnomuzikološkim radom bavi se od 1993. godine otkad kao vanjska suradnica Uredništva narodne glazbe Hrvatske radiotelevizije snima i emitira autorske emisije u ciklusu *Iz hrvatske narodne baštine* Hrvatskoga radija. Autorica je više od 1300 emisija (u zadnje tri godine između 50 i 60 emisija godišnje). I sama stradalnica, posvetila se izbjegličkim i prognaničkim pričama istočne Slavonije i Srijema, kojima potiče očuvanje tradicijske kulture, osobito one nematerijalne, ponajviše glazbene, vokalne i instrumentalne – starogradskih pjesama i crkvene pučke glazbe, dječjeg folklor te šetanih kola zapadne Slavonije. Istraživačko novinarstvo širi na Kordun, Gorski kotar, Liku i Banovinu – kao dotad etnomuzikološki neistražena i medijski nepoznata područja. Angažira se oko upisa crkvenog pučkog pjevanja i pjevanja starogradskih pjesama Slavonije, Baranje i Srijema te šetanih kola Slavonije u Registar kulturnih dobara Republike Hrvatske.

Istraživačku i osobnu energiju usmjerila je i na objavljivanje knjiga: o starogradskim pjesmama na Đakovačkim vezovima u suautorstvu s Josipom Vinkeševićem 1994. i 2003.; autorsku o crkvenim pučkim popijevkama baranjskih Šokaca 2014. godine; još dvije su u pripremi o crkvenim pučkim pjesmama Požeške biskupije te nabožnim pripovjednim pjesmama Slavonije i Srijema. Objavljuje brojna poglavlja u knjigama, znanstvene radove u zbornicima sa skupova te u časopisima i popularnim izdanjima. Usto se bavi organizacijom priredaba i koncerata u okviru manifestacije Pasijska baština, piše sinopsise za televizijske emisije (za redakciju pučke i predajne kulture Hrvatske radiotelevizije). Autorica je, urednica i/ili producentica neko-

liko nosača zvuka, te potiče osnivanje kulturnih udruga ili društava, kao i folklorne smotre i susrete pjevačkih skupina, crkvenog pučkog pjevanja u Slavanskom Brodu, Folklorne susrete Korduna, Smotru povratničkih folklornih skupina u Okučanima, Glazbene susrete Gorskog kotara, te smotre šetanih kola u Slavoniji – Nova Gradiška, Batrina, Buk.

Mr. sc. Miroslava Hadžihusejnović-Valašek istaknula se kao osoba čija djelatnost čini zaokruženu cjelinu, od istraživanja i obrade, do prezentacije i obnove, poticanja i očuvanja tradicija, osobito zato što se bavila područjima od posebne državne skrbi i zajednicama koje su tijekom rata podnijele najveće gubitke ljudske, materijalne i duhovne prirode. Inovativnost i kreativnost ostvarila je radijskim prilozima i televizijskim scenarijima prema najvišim etičkim i stručnim načelima. Glazba i glazbeno stvaralaštvo na područjima na kojima je obavila istraživanja, snimanja i produkciju radijskih i televizijskih emisija ili nosača zvuka, baš kao i radovi na skupovima, u časopisima, zbornicima i knjigama te izvedbe na folklornim susretima, manifestacijama ili smotrama koje je potaknula, dobili su na vrsnoći, prepoznatljivosti i javnom priznanju. (iz teksta obrazloženja dr. sc. Tvrтка Zebeca)

Godišnja nagrada “Milovan Gavazzi” za iznimna postignuća na području etnološke muzeologije te doprinos ugledu etnološke i kulturnoantropološke struke dodijeljena je mr. sc. Tanji Kocković Zaborski i mr. sc. Ivani Šarić Žic za izložbu *Tržnica – trbuh grada*

Izložba *Tržnica – trbuh grada*, nastala u suradnji Etnografskog muzeja Istre / Museo Etnografico dell’Istria u Pazinu i Pomorskog i povijesnog muzeja Hrvatskog primorja Rijeka, na zanimljiv i intiman način progovara o važnom aspektu svakodnevnog života, podjednako današnjice kao i nekih prošlih vremena. Izložba je nastala kao plod suradnje dvaju muzeja, odnosno dviju kolegica Tanje Kocković Zaborski i Ivane Šarić Žic, koje su trenutno preklapanje znanstvenoistraživačkog fokusa iskoristile na najbolji mogući način: zajedničkom izložbom kojom, između ostalog, progovaraju o aktualnom problemu današnjice – porijeklu hrane koju konzumiramo. Svakodnevno se susrećemo s tjeskobom današnjeg čovjeka pri nabavi hrane, a nesigurnost u porijeklo pojedinih namirnica navodi nas na pojačani oprez i sve veću sumnju u ispravnost konzumirane hrane. Tržnice na neki način umiruju tjeskobu pri nabavi i kupnji namirnica ponajviše zbog osobitog odnosa između prodavača i kupaca koji su autorice izložbe posebno naglasile i koji je, čini se, bio ključan pri osmišljavanju koncepta izložbe. Šetnjom gradskim tržnicama Pule i Rijeke autorice izložbe, posredstvom osobnih iskaza i priča prodavačica na tržnicama, nadopunjenih video i foto materijalom, uvode nas u priču gradskih tržnica tih dvaju gradova, njihovih prodavača i kupaca. Povijest pojedine tržnice nenametljivo je ispisana na preglednim legendama te također uprizorena u pojedinim dijelovima izložbenog prostora

kao svjedočanstvo proteklog vremena, ali i kao podsjetnik na važnost prehrane u iskustvu svakodnevice. Interakciju s muzejskom publikom autorice ostvaraju tako što ostavljaju mogućnost posjetiteljima da komentiraju razloge osobnog odlaska ili neodlaska na tržnicu, čime se nudi mogućnost naknadne interpretacije i mogućeg sagledavanja prevladavajućih modela snabdijevanja hranom kao i njihove povezanosti s određenim životnim stilovima. Također, tijekom trajanja izložbe predviđene su mnoge radionice, predavanja i gostovanja stručnjaka. Posebno je važno naglasiti kako izložbu prati i katalog, pregledno dizajniran i sadržajno zanimljivo osmišljen. Trojezičnost izložbe (hrvatski, talijanski i engleski) u Pazinu i Rijeci pridonijela je njezinoj otvorenosti većem broju zainteresiranih posjetitelja, a izložba je osim po Hrvatskoj putovala i izvan njenih granica.

Izložba na zanimljiv način progovara i problematizira važnost opstanka tržnica hranom kao referentnih točaka razvoja osobitih vrsta urbane društvenosti i javnih prostora, a koje kao rezultat imaju smanjivanje tjeskobe potrošača, razvoj zdravih prehrambenih navika kao i opstanak malih, lokalnih proizvođača hrane. Ova je izložba dobrodošla uputa za razvijanje kritičkog stava o važnosti prehrane. (iz teksta obrazloženja dr. sc. Melanije Belaj i dr. sc. Jelene Ivanišević)

Godišnja nagrada “Milovan Gavazzi” za iznimna postignuća na području etnološke muzeologije te doprinos ugledu etnološke i kulturnoantropološke struke dodijeljena je Agronu Lešdedaju, Tamari Nikolić Đerić i dr. sc. Ivoni Orlić za izložbu
Filigran: srebrna nit od Kosova do Istre

Etnografski muzej Istre / Museo Etnografico dell'Istria svojim programima ukazuje na raznolikost kulturnih izričaja prisutnih u Istri te ostvaruje projekte koji obuhvaćaju sveistarsku realnost i publiku. Slijedom muzejske misije da u svojim prostorima i svojim djelovanjem predstavlja različite kulturne fenomene istarskog poluotoka, u 2015. godini realizirana je izložba o filigranu kao obrtu i vještini u nestajanju, a kojom se željelo obuhvatiti i kulturni identitet nositelja spomenutog obrta, odnosno albansku nacionalnu manjinu u Istri. Istraživanje je započelo u ljeto 2012. godine, a provele su ga kustosice-etnologinje Tamara Nikolić Đerić i dr. sc. Ivona Orlić, u suradnji s jednim od začetnika projekta, gospodinom Agronom Lešdedajem. Gosp. Lešdedaj, potomak filigranara, početkom 2012. godine obratio se Muzeju u želji da se istraži kontekst razvoja filigrana u Istri i da se albanskoj zajednici u Istri dodjeli javni prostor u sferi kulture. Kustosice su ranije iskazivale interes za temu te se ideja gosp. Lešdedaja s time poklopila.

Važnost ove izložbe leži, između ostalog, i u činjenici da je tema dosad neobrađena kako s estetsko-materijalne strane, ako govorimo isključivo o obrtu i materijalizaciji u vidu filigranskih predmeta, tako i s kulturološke, s obzirom na to da izložba tematizira manjinsku kulturu kao jedan od osnovnih segmenata multikulturalnosti Istre.

Izložba je jedan od prvih istinski participativnih projekata – gdje je lokalna zajednica sudjelovala u osmišljavanju projekta, donacijom predmeta i kazivanjima te angažmanom u popratnim programima. Dokumentirana je i prezentirana materijalna i nematerijalna kultura vezana uz tehniku filigrana kakvog poznajemo od sredine 19. stoljeća i koja posredstvom kosovskih majstora stiže u Hrvatsku. To je područje dosad neistraženo, s obzirom na to da se gotovo sva istraživanja filigrana u Hrvatskoj temelje na mletačkoj ostavštini i kulturnom utjecaju na hrvatsku obalu kroz 15. i 16. stoljeće. (iz teksta obrazloženja dr. sc. Lidije Nikočević)

Godišnja nagrada “Milovan Gavazzi” u kategoriji studentski rad u 2015. godini dodijeljena je Ivi Grubiša, Luciji Halužan, Katarini Lukec, Nini Lišnić, Kristini Malbašić i Filipu Razumu za sudjelovanje u projektu “CreArt” i objavu tekstova u *Zborniku radova međunarodnog i interdisciplinarnog skupa “Od državne umjetnosti do kreativnih industrija / Transformacija rodnih, političkih i religijskih narativa”* te doprinos ugledu etnološke i kulturnoantropološke struke

U okviru suradnje Hrvatskog društva likovnih umjetnika kao nositelja EU projekta “CreArt” i Odsjeka za etnologiju i kulturnu antropologiju Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu te Akademije likovnih umjetnosti Sveučilišta u Zagrebu, grupa studenata etnologije i kulturne antropologije: Iva Grubiša, Lucija Halužan, Katarina Lukec, Nina Lišnić, Kristina Malbašić i Filip Razum, pod mentorstvom izv. prof. Marijane Belaj, doc. Sanje Potkonjak te izv. prof. Nevene Škrbić Alempijević, uključila se u istraživanje odnosa umjetničkih praksi i dominantnih društvenih vrijednosti. Cilj je bio istražiti načine na koji umjetnici kroz svoje umjetničke prakse ostvaruju angažiranu društvenu ulogu propitujući, komentirajući i problematizirajući društvene odnose i društvene vrijednosti.

Studentski rad sastojao se od provođenja istraživanja s odabranim umjetnicima – njihovog umjetničkog djelovanja koje se opiralo dominantnim političkim, religijskim, rodnim i drugim narativima te društveno prihvatljivim načinima kulturnog pamćenja. Umjetnički čin promatran je kao čin političkog i kulturnog aktivizma koji se mogao zahvatiti kroz retrospektivne intervju s umjetnicima, analizom umjetničkih akcija i njihove medijske recepcije. Studenti su tako istraživali umjetničke projekte Vlaste Delimar, Siniše Labrovića, Davida Maljkovića, Matka Meštovića, Vanje Cuculića te djelovanje građanske inicijative Pravo na grad kao izražaj kulturnog aktivizma.

U sklopu projekta, povodom obilježavanja Dana europske kreativnosti, studenti su predstavili svoje radove u panelu “Cenzura i odjeci” na međunarodnom znanstve-

nom skupu “Od državne umjetnosti do kreativnih industrija / Transformacija rodni, političkih i religijskih narativa”, održanom od 20. do 22. ožujka 2015. godine u Domu hrvatskih likovnih umjetnika u Zagrebu. Nakon uspješno provedenog istraživanja i prezentacije rezultata istraživanja na međunarodnoj konferenciji, studenti su pod mentorstvom triju mentorica oblikovali znanstvene radove koji su i objavljeni u zborniku znanstvenih radova 2015. godine. (iz teksta obrazloženja dr. sc. Sanje Potkonjak)

Posebno priznanje dodijeljeno je dr. sc. Valentini Gulin Zrnić i dr. sc. Sanji Potkonjak za predani urednički rad na časopisu *Etnološka tribina* čime je podignuta vidljivost časopisa, ujedno etnološke i kulturnoantropološke struke u Hrvatskoj i inozemstvu

Etnološka tribina kontinuirano izlazi od 1970. godine, u suizdavaštvu Hrvatskog etnološkog društva i Odsjeka za etnologiju i kulturnu antropologiju Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Pokrivajući široku lepezu tema, časopis objavljuje teorijski i etnografski utemeljene radove, rasprave, intervjue i prikaze te vijesti vezane uz djelatnost i članove Hrvatskog etnološkog društva.

Dr. sc. Valentina Gulin Zrnić i dr. sc. Sanja Potkonjak su tijekom svog angažmana u *Etnološkoj tribini* na mjestu glavnih urednica, u uskoj suradnji s drugim članovima Uredništva, posvećeno radile na uredničkoj politici časopisa želeći ga pozicionirati kao mjesto objave kritički mišljenih, inovativnih i društveno relevantnih studija. Časopis je pritom promicao aktualne kulturne i društvene teme, objavom radova na engleskom jeziku radio na povećanju broja svojih čitatelja, a provođenjem temeljitog recenzijskog postupka zalagao se za objavu kvalitetnih tekstova. Časopis je obogaćen uvođenjem novih formata: intervjua s domaćim i inozemnim stručnjacima te rasprave (bloka tekstova koji se sastoji od polaznoga teksta i polemičkih komentara nekoliko stručnjaka) kojom se željela potaknuti argumentirana akademska diskusija. Širenjem mreže suradnika koji su uključeni u urednička tijela časopisa te angažirani kao recenzenti, kolegice su radile na profesionalnosti uredničke politike. Primjenjivale su pritom najviše standarde uredničkog rada. Uključivanjem časopisa u međunarodne multidisciplinarne i specijalizirane bibliografske baze podataka i popise časopisa te primjenom suvremenih alata (poput elektroničkog sustava za uređivanje časopisa), slijedile su međunarodne i domaće trendove rada na vidljivosti časopisa s jedne strane te na njegovoj posvemašnjoj dostupnosti s druge strane. Stalnom brigom o financijskoj održivosti časopisa, što u trenucima nedostatnog izdvajanja financijskih sredstava za znanstvena istraživanja i objavu njihovih rezultata nije laka zadaća, kolegice su osigurale kontinuitet njegova objavljivanja. Dodjeljujući posebno priznanje dr. sc. Valentini Gulin Zrnić i dr. sc. Sanji Potkonjak, Hrvatsko etnološko društvo prepoznaje njihov predani rad na kvaliteti i vidljivosti časopisa. (iz teksta obrazloženja dr. sc. Petre Kelemen)

Posebno priznanje za stručni rad na području primijenjene etnologije te doprinos vidljivosti etnološke i kulturnoantropološke struke u Hrvatskoj i inozemstvu dodijeljeno je Katarini Bušić i Josipu Forjanu za projekt Ministarstva kulture Republike Hrvatske “Rekonstrukcija i obnova tradicijske kulturne baštine na području Cvelferije”

Nakon poplave koja je u proljeće 2014. godine pogodila dijelove Županijske Posavine Ministarstvo kulture pokrenulo je veliki projekt revitalizacije kulturnog života i infrastrukture na stradalom području. Projekt se realizirao tijekom 2015. godine. Plan provedbe uključivao je i rekonstrukciju različitih inačica narodnih nošnji koje su predane na trajno korištenje folklorenim društvima u devet pripadajućih sela, uključivši prije svega starosjedilačko šokačko stanovništvo (hrvatsku nacionalnu zajednicu), ali i pripadnike bošnjačke i slovačke nacionalne manjine (ukupno dvanaest društava). Projekt je na različitim razinama realizacije uključio velik broj sudionika – ustanove u kulturi, lokalne zajednice i obrtnike. Cjelokupan proces obnove i rekonstrukcije narodnih nošnji planirali su i koordinirali etnologinja Katarina Bušić, viša kustosica Etnografskog muzeja u Zagrebu i voditeljica Zbirke narodnih nošnji istočne Hrvatske, i Josip Forjan, ravnatelj Kulturnog centra Travno u okviru kojega djeluje Posudionica i radionica narodnih nošnji. Katarina Bušić dala je početno stručno mišljenje o recentnom stanju na terenu, nadzirala stručnu provedbu programskog dijela vezanog uz narodne nošnje te odabir predložaka i uzoraka, a nakon završetka projekta dala je zaključno mišljenje. Josip Forjan vodio je cjelovit proces rekonstrukcije nošnji u Posudionici i radionici narodnih nošnji (od koordinacije suradnika i poslova na terenu do završne faze izrade) te revitalizacije tekstilnog rukotvorstva na području Cvelferije.

Tijekom trajanja projekta kolege Bušić i Forjan su višekratno odlazili na teren. U pripremljenoj fazi održani su inicijalni sastanci sa zainteresiranim suradnicima, obavljena su terenska istraživanja: prikupljeni podaci i dokumentarne fotografije te originalni primjerci nošnji i vezova iz svih devet naselja Cvelferije. Potaknuti recentnim stanjem u kulturno-umjetničkom amaterizmu na tom području kolegica Bušić i kolega Forjan inicirali su rekonstrukciju više različitih kombinacija tradicijskog ruha prema određenim tipološkim i stilskim osobitostima te s obzirom na njihovu pripadnost ljetnoj ili zimskoj kao i svakodnevnoj ili svečanoj odjeći.

U projekt su kroz različite aktivnosti bila uključena 153 sudionika – pojedinci, udruge i ustanove, od kojih je 96 dionika aktivno sudjelovalo u izradi nošnji. Izrađena su ukupno 84 kompleta nošnji (62 kompleta slavonskih/srijemskih šokačkih nošnji, 20 kompleta za bošnjačku i 2 kompleta za slovačku nacionalnu manjinu). Održana je praktična edukativna radionica o odijevanju i kompletiranju ruha te načinima uređenja frizura i oglašnja udatih žena za članove kulturno-umjetničkih društava i zainteresirane pojedince.

Nakon završetka projekta rekonstrukcije i obnove tradicijske kulturne baštine na području Cvelferije folklorne skupine i angažirani pojedinci nastavili su uz pomoć

stručnjaka aktivno istraživati, izrađivati i prezentirati zavičajno ruho. Stoga je ova stručno osmišljena i koordinirana rekonstrukcija narodnih nošnji koja je u potpunosti ostvarena u suradnji s lokalnom zajednicom dobar primjer primijenjene etnologije, odnosno prepoznavanja potrebe i ostvarenja društvenog angažmana stručnjaka u zajednici. (iz teksta obrazloženja dr. sc. Branke Vojnović Traživuk)

**Posebno priznanje za popularizaciju i vidljivost etnološke
i kulturnoantropološke struke u medijima dodijeljeno je
Uredništvu emisija pučke i predajne kulture, Produkcijškoga
odjela Kultura Hrvatske radiotelevizije povodom 50. obljetnice
djelovanja**

Uredništvo emisija pučke i predajne kulture smješteno je unutar Produkcijškog odjela Kultura Hrvatske radiotelevizije. Godišnje proizvodi oko dvadeset polusatnih emisija različitog žanra – dokumentarni i igrano-dokumentarni filmovi, dokumentarne reportaže, odnosno popularno-znanstvene emisije – koje predstavljaju i vrednuju oblike popularne i tradicijske kulture Hrvata u zemlji i svijetu te nacionalnih manjina na tlu Hrvatske. Godišnje proizvodi i nekoliko televizijskih prijenosa smotri folklornih skupina, kao i koncerata autorski obrađene folklorne glazbe i plesa.

Rad Uredništva počinje 1966. godine, u sklopu tadašnjeg Zabavnog programa TV Zagreb, kada je tu djelatnost, najprije kao vanjski suradnik, a zatim i kao profesionalni televizijski urednik, započeo i nastavio skladatelj i aranžer te stručnjak za tamburašku i mandolinsku glazbu Božo Potočnik. Nakon njegovog odlaska u mirovinu, uredničko vodstvo Redakcije 1992. godine preuzima Igor Michieli, redatelj koji je dotad snimio najveći broj njezinih emisija. U Redakciji je tada već bio i suradnik – etnolog Aleksej Gotthardi-Pavlovsky, koji je u nju došao 1990. godine. Sve emisije Redakcije uređuju Igor Michieli i Aleksej Gotthardi-Pavlovsky, funkcionirajući također i kao scenaristi (Michieli i dalje režira pojedine emisije). Godine 1994. u Redakciju kao suradnica dolazi i Ljiljana Šišmanović, koja se ubrzo dokazuje kao scenaristica, a od konca 1990-ih i kao urednica i redateljica, odnosno autorica emisija.

Neovisno o formalnom položaju unutar programske strukture HRT-a, nit vodilja i bit rada ovog Uredništva svih je desetljeća njegovog postojanja ostala ista – predstavljati i vrednovati važnost i dostignuća povijesnih i suvremenih oblika tradicijske i popularne kulture na tlu Hrvatske i Hrvata u svijetu, odnosno razbijati stereotipe i simplifikacije koje vode u etnički i kulturni centrizam i isključivost. Istodobno, medijskim predstavljanjem i vrednovanjem, nastoji se pomoći i štovateljima vrijednosti vlastitog zavičaja, članovima i voditeljima folklornih društava, organizatorima smotri folklor, znanstvenicima i umjetnicima koji svojim djelovanjem dokazuju da prepoznaju vrijednosti kulturne baštine i važnost njezinog očuvanja.

O kvaliteti rada Uredništva i njegovih suradnika, osim televizijske gledanosti, govori i četrdesetak nagrada i priznanja s uglavnom međunarodnih te nekoliko doma-

ćih filmskih festivala, odnosno festivala etnografskog filma, na kojima kontinuirano godinama sudjeluje (počevši od 1969., a intenzivnije od 1996. godine), kao i činjenica da se presnimke mnogih filmova i emisija čuvaju i koriste u radu dviju znanstvenih institucija – Odsjeka za etnologiju i kulturnu antropologiju Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i Instituta za etnologiju i folkloristiku u Zagrebu. (prema tekstu dr. sc. Alekseja Gotthardija-Pavlovskog obrazloženje sažela Katarina Bušić)